Brošura: KAKO JUGOSLAVIJA PLJAČKA HRVATSKU

Autor: Stjepan Đureković

Brošuru izdalo uredništvo "HRVATSKE DRŽAVE"

HRVATSKU PLJAČKAJU NA BESKRAJ NAČINA

Kada Hrvati govore o pljački svoje domovine, tada ponajviše misle na devize koje moraju predavati Beogradu. Međutim, to sa devizama je samo jedan vid pljačke i to ne onaj najteži. Ne samo što je tih vidova pljačke jako mnogo nego mnogi među njima nanose Hrvatskoj veću, materijalnu štetu nego što predstavlja pljačka njezinih deviza.

I to tako traje već 38 godina, a da za to cijelo vrijeme hrvatski komunistički rukovodioci ni okom nisu trepnuli gledajući tu pljačku (izuzev 1970-71. kada su Mika Tripalo i Savka Dabčević sa nekoliko svojih suboraca digli glas, iako su i oni sagledali samo neke vidove pljačke Hrvatske). Razmjere pljačke Hrvatske u razdoblju 1918-41. od strane srpske kraljevske dinastije su prave mrvice u odnosu na ono što se događa poslije 1945. pod komunističkim Titovim režimom. A poslije Titove smrti, razmjeri pljačke Hrvatske se još i povećavaju.

Da bi smo dobili bolji pregled svega toga, obradit ćemo svaki vid pljačke posebno.

DEVIZE

Kod deviza Hrvatska je pljačkana ne samo s time što mora veliki dio svojih deviza slati u Beograd nego još k tome dobiva nerealnu protuvrijednost u dinarima.

Dugo godina poslije rata Hrvatska je morala davati Beogradu čak 100% deviza koje je ostvarila izvozom roba, stranim turizmom i radničkim doznakama, kao i doznakama ekonomske emigracije. Nakon privredne reforme 1965. postotak ostvarenih deviza ostajao je poduzećima različito prema godinama, jednom malo manje jednom malo više. Prošle godine, recimo, od ostvarenog izvoza poduzećima je ostajalo 23%, a ove godine bi trebalo ostati nešto više, iako se još točno ne zna koliko.

Međutim, Hrvatska je najviše pljačkana kod deviza ostvarenih od stranog turizma i radničkih doznaka, kao i deviza koje banke otkupljuju od stranaca. Dok od stranog turizma i radničkih doznaka, Hrvatskoj ostaje svega 50%, Srbiji 75%, a Crnoj Gori čak 100%. Koliki su razmjeri te pljačke, vidi se tek onda kada se zna da Hrvatska daje oko 50% od svih radničkih doznaka, te 70% od stranog turizma cijele Jugoslavije.

Nadalje, Hrvatska kao glavni opskrbljivač Jugoslavije sa devizama, teško je pljačkana i putem konstantnog nerealnog tečaja dinara. Naime, vrijednost dinara je od rata na ovamo umjetno precijenjivana od aktera u Beogradu između 20 i 80%, tj kako već koje godine. Na primjer, 1965. dinar je u jednom danu devalviran za 66%, iako ni sa time nije još postavljena realna vrijednost dinara, jer su ekonomisti predlagali devalvaciju u visina 80%. Koliko je dinar izgubio na vrijednosti vidi se po tome što je lipnja 1980. službeni tečaj za 1 DM bio 12 dinara a danas je 33 dinara, USA dolar je skočio od 27 na 83 dinara. Slično je i sa svim ostalim čvrstim valutama u odnosu na dinar. A u prometu deviza između poduzeća, plaća se dolar čak između 160 i 200 dinara! Samo u proteklih godinu dana dinar je po službenom tečaju izgubio vrijednost za 60%, a po stvarnoj svojoj vrijednosti je izgubio znatno više.

I baš ta razlika između stvarnog i službenog tečaja, a devize koje Hrvatska šalje u Beograd

plaćaju joj se po službenom tečaju, predstavlja svake godine basnoslovne gubitke za Hrvatsku.

No već u uvodu sam napomenuo kako preko deviza Hrvatska nije potpuno opljačkana jer ipak za protivrijednost dobija dinare, doduše znatno manje nego kada bi postojao realni tečaj dinara, ali ipak nešto dobije. No kod drugih vrsti pljačke koje ću dalje opisati, svake godine mora davati mnogo stotina milijardi, a nikada nije dobila niti će ikada išta dobiti za uzvrat.

DAVANJE U SAVEZNI BUDŽET

Budžet se zove savezni kao da državnu blagajnu svi ravnopravno pune. No, to nije istina, jer savezni budžet financiraju: Hrvatska najviše, pa onda slijedi Slovenija, Vojvodina i tek negdje dolje na dnu su Srbija, Makedonija, Kosovo i Crna Gora, pa i Bosna i Hercegovina.

Po broju stanovnika današnja Hrvatska čini 20,5% od ukupnog stanovništva Jugoslavije, a na njezin teret pada 42% pokrivanja ukupnog saveznog budžeta. Toliko ne bi trebala davati niti kada bi svi hrvatski teritoriji bili u granicama Hrvatske.

SAVEZNI POREZ NA PROMET

Svi proizvodi u "Jugi" opterećeni su tzv. saveznim porezom na promet. On se kreće različito kod pojedinih proizvoda, između 20 i 80% od prodajne cijene. Porez na promet naročito je visok kod naftni proizvoda, alkoholnih pića, duhana, kozmetike i automobila.

Dio tog poreza ide u saveznu blagajnu a dio ostaje republikama za pokriće vlastitih budžeta. No, dok Hrvatskoj ostaje svega 45%, Srbiji ostaje 70%, Makedoniji 90% itd.

NAFTA

Od 3.100.000 tona nafte koliko je Hrvatska proizvela u 1982. god., ostalo joj je svega 1.050.000 tona dok je 2.050.000 tona morala dati drugim republikama za dinare. Budući je potrošnja Hrvatske u naftnim derivatima iznosila 4.200.000 tona, da bi podmirila svoje potrebe morala je uvesti 3.150.000 tona nafte za devize i to naravno za svoje devize koje su joj preostale nakon što ju je Beograd opljačkao odnosno za nedostajuće devize se morala zadužiti u inozemstvu.

Tih 2.050.000 tona koje je morala dati drugim republikama za dinare, koštale su u devizama prošle godine 494.000.000 dinara.

No, tako se "bratski" dijeli samo nafta dok električna struja, ugljen i drvo ostaju na raspolaganju republike u kojoj su proizvedeni. Ako Hrvatskoj treba struje, morala je ogromni novac investirati u elektrane u Obrenovcu i Tuzli, a sada investira i u elektrane na Kosovu. Također je morala investirati 50% u nuklearnu elektranu u Krškom u Sloveniji. Ali to što Hrvatska investira, ne znači da iz tih elektrana dobiva struju badava. Naprotiv, ona ju mora plaćati po tržišnim cijenama.

Također, ako Hrvatska hoće ugljena, tada mora investirati u ugljenokope po Bosni, Srbiji i Sloveniji i za ugljen potom opet plaćati tržišnu cijenu. To što Hrvatska investira u struju ili ugljen samo joj daje pravo da te proizvode kasnije može kupiti po tržišnim cijenama.

DOPRINOS ZA RAZVOJ ZAOSTALIH PODRUČJA

Ne samo što su Makedonija, Kosovo i Crna Gora vrlo glasni kada se vrši pritisak na razvijene republike da svake godine daju stotine milijardi dinara za razvoj zaostalih područja, nego je još glasnija i upornija od svih Srbija. Diže se prava politička hajka protiv onih koji su protiv ove velike pljačke razvijenih krajeva (Hrvatske, Slovenije i Vojvodine) u korist zaostalih pokrajina.

A Srbija je na tom području toliko glasna, jer praktički sav taj novac osim ono nešto što odlazi za razvoj Bosne, služi za industrijski i opće gospodarski razvoj krajeva koje ona smatra

da će joj i tako pripasti ako se raspadne Jugoslavija, pa je to isto kao i da sav taj novac ide na razvoj Srbije. Uostalom, Kosovo je i tako u sastavu republike Srbije, a Crnu Goru Srbija smatra vještačkom tvorevinom koja u svakom slučaju njoj pripada. Pa i ono što odlazi od tih sredstava u Bosnu i Hercegovinu, Srbija smatra ako ne baš potpuno svojim teritorijima, a onda barem u onom najvećem dijelu tih teritorija.

Iako Hrvatska sa svojim današnjim osakaćenim granicama, čini 20,5% stanovništva Jugoslavije, od ukupnih sredstava tog Fonda za razvoj zaostalih područja ona mora davati 44%! Taj novac Hrvatska također nikada neće dobiti nazad, osida danas-sutra kada postane slobodna država, podnese odštetni zahtjev onima koji su je godinama pljačkali. Takav odštetni zahtjev bi trebala podnijeti i za sve one druge vidove pljačke koji su naprijed pobrojani po drugim osnovama.

FEDERALNI FONDOVI

Prvih dvadeset godina Titove Jugoslavije svi prihodi su odlazili u Beograd i tamo su se raspodjeljivali prema milosti vladajućih Srba. Naravno, oni su od toga ostavljali sebi najveći dio a drugima su davali mrvice.

Tako se formirao ne samo savezni budžet nego je stvoreno i mnogo federalnih fondova kojima su opet dirigirali Srbi. Iz tih fondova su se gradile nove tvornice, ceste, željezničke pruge, palače savezne vlade, Beograd kao glavni grad Jugoslavije itd. No, iz tih fondova je samo po koja mrvica dopala Hrvatskoj, iako su svi oni stvoreni prvenstevno pljačkom Hrvatske.

Doduše, većina tih fondova je posljednjih godina likvidirana, ali su oni odigrali veliku ulogu u pljački Hrvatske i izgradnji Srbije i drugih krajeva koje Srbija smatra svojom prćijom.

FEDERALNE BANKE I REEKSPORTERI

Pored spomenutih federalnih fondova, stvorene su sljedeće federalne banke: Jugoslovenska investiciona banka, Poljobanka i Jugobanka. Kapital su tobože dale sve republike, ali prema svojoj ekonomskoj snazi opet je glavna težina pala na Hrvatsku.

Te federalne banke su također radile prvenstveno u korist Srbije i eventualno onih krajeva koje Srbija smatra svojom prćijom.

Nakon privredne reforme 1965., te federalne banke su prestale biti federalne već se pretvoriše u srbijanske banke, pa su tek od tada mogle raditi bez ikakvih obzira prema drugim republikama. Sav njihov kapital je od sada služio isključivo Srbiji.

Doduše, nakon tzv. novog Ustava od 1974. god., dio tog kapitala je razdijeljen na sve republike, ali što to vrijedi kada je putem njih Srbija skoro 30 godina pljačkala druge republike a osobito Hrvatsku i Sloveniju. Za tih 30 godina Srbi su postigli što su htjeli, pa su one preostale mrvice baš mogli i razdijeliti kako bi prestala kritika na račun njihove pljačke. A ono što je bilo predhodni 30 godina, kaže se: pojeo vuk magare!

UDB-a je prvih godina poslije rata osnovala velika reeksportna poduzeća sa sjedištem u Beogradu: Genex, Inex, Granex, Progres i Centroprom. Naravno, stvorena su ne-srbijanskim kapitalom nego prvenstveno kapitalom Hrvatske i drugih razvijenih republika koje su davale glavni doprinos saveznom budžetu.

Ta reeksportna poduzeća su služila kao izvor deviznih prihoda UDB-i za plaćanje stranih špijuna, ubojica Hrvata, nabavu moderne prislušne i druge tehnike itd. No pod pokroviteljstvom UDB-e, ta poduzeća su se ubrzo razvila prigrabivši glavne tokove vanjsko-trgovinskog poslovanja cijele Jugoslavije. Zagreb, koji je prije rata bio glavno trgovačko i bankarsko središte (kao i industrijsko) u cijeloj Jugoslaviji, nakon rata postaje skoro nula, a glavna trgovina (i to ne samo međunarodna), te bankarstvo, -bilo je prenijeto u Beograd.

Isto tako, vrlo ubrzo kao kao što one federalne banke postadoše banke republike Srbije, tako i ova reeksportna poduzeća postadoše čisto srbijanska poduzeća ubirući vrhnje iz cijele privrede Jugoslavije.

UVOZNE DOZVOLE

Najljepša zarada postiže se u Jugoslaviji na uvozu. Tko dobije uvoznu dozvolu, taj basnoslovno zarađuje. A ceh plaća cijela Jugoslavija. Naravno, uvozne dozvole nisu dobivala poduzeća iz Hrvatske kao što su Astra, Kemikalija ili Ina nego beogradski Genex, Inex, Centroprom, Hempro, Granex, Progres itd.

Ta praksa traje još i danas pored svih prosvjeda poduzeća iz Hrvatske. No, federalna administracija uvijek preferira poduzeća iz srbije služeći se najraznovrsnijim smicalicama da bi sva druga a prvenstveno hrvatska poduzeća onemogućila na području uvoza i izvoza roba.

UNOSNI POLOŽAJ NA RAZINI FEDERACIJE

U federalnim organima vlasti, a oni su jako mnogobrojni i imaju veliki broj namještenika, Srbi i Crnogorci čine 95% svih zaposlenih. To su sve dobro plaćena mjesta, a osim toga je za tu birokraciju izgrađeno desetak tisuća luksuznih stanova na teret saveznog budžeta (čitaj: pretežno na račun Hrvatske). Za ovu gospodu je na teret saveznog buđeta izgrađeno i dvadesetak hotela da bi mogli udobno ljetovati ili se zimi skijati.

Osim toga u džepove tih federalnih činovnika godinama se slijevaju ogromni prihodi u obliku mita. Naime, ako jedno hrvatsko poduzeće želi da mu se ipak nešto pozitivno riješi, mora toj gospodi davati mito u najraznovrsnijim oblicima. Često su to skupocjeni pokloni, a ponajčešće su to stalni mjesečni honorari.

Oko 80% personala po jugo-ambasadama i konzulatima su još i danas Srbi i Crnogorci. A prvih tridesetak godina u komunističkoj Jugoslaviji su činili čak 90% od ukupnog personala u tim službama. Budući ta gospoda imaju vrlo visoke prihode, na odmet je čak i govoriti kako je to također vrlo uspješan vid pljačke Hrvata i drugih potlačenih naroda Jugoslavije.

To isto vrijedi i za dominaciju Srba u oficirskom koru, policiji, UDB-i itd.

I ne samo što ti Srbi u federalnim organima vlasti, vojsci, diplomaciji itd., žive na visokoj nozi, imaju luksuzne stanove, kuće za odmor i razonodu, skupocjene automobile, nego su oni osigurali eksploataciju potlečenih naroda i za budućnost, jer su se već pobrinuli i za svoju djecu, pa čak i rođake, da i oni svi dobiju unosne položaje.

PORESKI SUSTAV

Privatni poljoprivrednici, pa i obrtnici u Hrvatskoj plačaju znatno više poreza nego u Srbiji, pa je i to dio opće pljačke hrvatskog naroda.

POTRESI I DRUGE PRIRODNE NEPOGODE

Potresi u Skoplju, Crnoj Gori i Banja Luci, saniraju se u načelu na teret svih republika. Međutim, u praksi Hrvatska opet mora dati najviše i to daleko najviše u odnosu na broj svojih stanovnika.

Karakterističan u tom pogledu je potres u Crnoj Gori za čije otklanjanje je na teret Hrvatske pala skoro polovica svih sredstava. Istodobno, za potres koji je pogodio i Dubrovnik, nije se smjelo ni pisnuti.

A u tom saniranju posljedica potresa se toliko pretjeralo da se u trostrukom iznosu nadoknadilo ono što je porušeno, pa je poderano Skoplje zatim postalo moderni velegrad, a to isto se dogodilo i u Crnoj Gori. Nije slučajno što onda Makedonci i Crnogorci govore "Daj nam Bože , barem još jedan potres"! Drugim riječima, opet Hrvatsku treba debelo opljačkati.

Jedino ne treba žaliti ona sredstva koja je Hrvatska dala za nastradalu Banja Luku, iako je i tu baš opet opet ona dala lavovski dio, jer to je teritorij Hrvatske. No, Banja Luka i okolica su se neusporedivo manje okoristili potresom nego Makedonci i Crna Gora.

Isto tako, hrvatska poduzeća i radnici morali su davati dosta sredstava i nakon raznih poplava Kragujevcu, Pomoravlju itd. A tko je dao za poplavljeni Zagreb? Nitko, osim samih Hrvata.

NASELJAVANJE STRANACA U HRVATSKOJ

Hrvati ne odlaze u Srbiju da bi se tamo naselili i dobili radna mjesta. Niti to žele niti mogu tamo dobiti mjesta, a još manje kakve unosne položaje.

Međutim, Srbi masovno dolaze u Hrvatsku i to ponajčešće ne da postanu radnici nego si biraju unosne položaje u policiji, državnoj upravi, pa i poduzećima. Koliko samo ima Srbijanaca direktora, šefova u tvornicama, šefova u općinama, šefova u policiji, sudaca, pa namještenika po ustanovama i tvornicama!

Zbog toga naši Hrvati moraju još više odlaziti u inozemstvo trbuhom za kruhom.

Pored toga u Dalmaciji i Istri su Srbijanci pokupovali najljepša gradilišta i tamo izgradiše kuće. Neke krajeve u Dalmaciji čak prozvaše mala Srbija.

Slovenci također rado dolaze živjeti u Hrvatsku, ali je vrlo malo Hrvata otišlo u Sloveniju. Slovenci su isto tako napravili mnogo kuća na našem Jadranu.

Ova infiltracija stranaca u Hrvatsku je također vrsta pljačke našeg naroda, jer pored toga što Hrvatska ima svoju armiju radnika koja se potuca po svijetu, jer nisu mogli dobiti posla kod kuće, nego ima i oko 250.000 nezaposlenih. Istodobno njihova radna mjesta zauzeše stranci.

Autor: Vedran.P/komunistickizlocini.net